

Bob de Raadt – Mijn verhaal

“Ik liep door een lange gang en kon mijn tranen niet bedwingen; tranen van onrust, angst, onzekerheid en machteloosheid.”

Bron afbeelding: Shutterstock

“Alles in afwachting van de tweeling. En toen was het zover, nadat mijn vrouw vanaf de 35e week in het ziekenhuis lag, “want een tweeling komt vaak eerder”

“Terwijl onze oudste dochter vredig lag te slapen in een wiegje naast het bed van mijn vrouw, was onze andere dochter aan het knokken voor haar leven.”

1. *‘Becoming a father’*. Wat een transitie van ‘nog niet vader’ naar actief vaderschap. Ik had mij op mijn manier zo goed mogelijk voorbereid op het komende vaderschap. Ik was mee geweest naar de zwangerschapscontroles, een keer mee geweest naar de zwangerschapsgym, een boek gelezen: ‘Een beetje zwanger’, ik had een logboek bijgehouden en was aan het klussen geweest op de babykamer. Alles in afwachting van de tweeling.

En toen was het zover, nadat mijn vrouw vanaf de 35e week in het ziekenhuis lag, “want een tweeling komt vaak eerder”. Mijn vrouw had mij op die zondagmiddag gebeld en gezegd, dat ik direct naar het (streek)ziekenhuis moest komen, want de tweeling was op komst. Zij had “opeens” volledige ontsluiting en zij was al naar de verloskamer gebracht. Zij kreeg de best geoutilleerde verloskamer, want er zou een tweeling geboren worden. Ik sprong op de fiets en was snel in het ziekenhuis, bij haar.

2. Anderhalf uur later werden er twee dochters geboren, 2 minuten na elkaar. Dat ging dus snel. Ze waren alle twee even diep ingedaald, maar tegelijkertijd geboren worden, lukt natuurlijk niet. De

harttonen van één van de twee gingen achteruit en die moest zo spoedig mogelijk geboren worden. De kinderarts was met spoed opgeroepen en was inmiddels ter plaatse. De oudste van de twee werd voorspoedig, zonder medische klachten geboren. Toen onze tweede dochter was geboren, ging de kinderarts direct tot handelen over, want zij had het benauwd. Zij werd naar de couveuseafdeling gebracht met ademhalingsproblemen. Ik vond dat enorm spannend.

Terwijl onze oudste dochter vredig lag te slapen in een wiegje naast het bed van mijn vrouw, was onze andere dochter aan het knokken voor haar leven. De couveuseafdeling was op een andere plek in het ziekenhuis dan de kraamafdeling.

“Toen we hen beiden in één wiegje legden, zochten zij direct contact met elkaar. Alsof zij elkaar gemist hadden.”

“We zijn inmiddels 33 jaar verder, ik ben trots op mijn dochters maar deze herinnering slijt nooit.”

3. Ik ging naar mijn jongste dochter toe. Ik liep door een lange gang en kon mijn tranen niet bedwingen. Tranen van onrust, angst, onzekerheid en machteloosheid. Alles bij elkaar, de spanning, de lange gang, de onbekende plek. Mijn gedachten schoten alle kanten op. “Hoe zou het met haar zijn?” “Hoe doet zij het?” “Komt zij er bovenop?” “Hoe kritiek is haar toestand?” Aangrijpende en onrust veroorzakende vragen. De tranen bleven komen en ik kon niet stoppen met huilen. En het was zo’n lange gang! Ik kwam op de couveuseafdeling en werd opgevangen door een attente verpleegkundige. We liepen naar de couveuse en zij vertelde hoe het met onze dochter ging.

Zij had tweemaal een longstilstand gehad en daarna was haar situatie stabiel geworden. Haar rapportage stelde mij gerust en ik concentreerde mij op mijn dochter. Ik mocht door een van de couveuse openingen met mijn hand contact zoeken met haar.

4. Zij sloot haar handje om mijn vinger. Ontroerend. Bijzonder. Een teder moment. Ik weet het nog zo goed. Gelukkig knapte zij voorspoedig op en mocht na drie weken mee naar huis. Onze oudste dochter was al eerder met ontslag gegaan en was thuis. Toen we hen beiden in één wiegje legden, zochten zij direct contact met elkaar. Alsof zij elkaar gemist hadden. Een mooi en gelukkig moment.

Ik ben de gang naar de couveuseafdeling nooit vergeten. Met name de onzekerheid en de angst: ‘Wat krijg ik te horen?’ ‘Wat krijg ik te zien?’ ‘Hoe ernstig is haar toestand?’ We zijn inmiddels 33 jaar verder, ik ben trots op mijn dochters maar deze herinnering slijt nooit. Ik deel mijn verhaal, omdat ik gemerkt hebben dat andere vaders baat hebben bij het vertellen van mijn verhaal. Ervaringen delen als papa’s geeft verbinding. Je bent als papa niet de enige met zo’n heftige ervaring. Vandaar dit verhaal.

Bob de Raadt

“Ik ben de gang naar de couveuseafdeling nooit vergeten. Met name de onzekerheid en de angst.”

